

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/45/2023
Identifikačné číslo spisu:	7621010255
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Petr Kaňa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7621010255.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Jany Kostolanskej a JUDr. Jozefa Šutku na neverejnom zasadnutí konanom 18. decembra 2024 v Bratislave, v trestnej veci obvinenej Mgr. H. T. pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 13. septembra 2022, sp. zn. 8To/20/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sa dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky o d
m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej tiež „súd I. stupňa“) z 13. decembra 2021, sp. zn. 4T/42/2021, bola obvinená Mgr. H. T. uznaná za vinnú pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 11. novembra 2019 v presne nezistenom čase v poludňajších hodinách v katastrálnom území obce Z., okres U. B. P., ako pracovník stavebného úradu obce Z. a orgán štátneho stavebného dohľadu v zmysle § 99 písm. b/ zák. č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), v postavení verejného činiteľa v zmysle § 128 ods. 1 Trestného zákona, na pozemku S. parcely č. XXX/X nachádzajúcom sa v ochrannom pásme národnej kultúrnej pamiatky v zmysle § 102 ods. 5 písm. a/ stavebného zákona ústnym pokynom vyzvala T. W., nar. XX.X.XXXX, bytom U., G. č. XXXX/XX, aby zastavil stavebné práce na stavbe „P. rekreačného domčeka G.“ pre stavebníka Y. L., nar. XX.X.XXXX, bytom Z. č. XXX, spočívajúce vo vylievaní betónu do základových pásov, pretože sa jedná o nepovolenú stavbu, a následne v rozpore s § 102 ods. 5 písm. a/ stavebného zákona povolila T. W. doliať do základných pásov nepovolenej stavby najmenej 11 m³ betónu v hodnote 580,80 eur, čím stavebníkovi Y. L. umožnila získať neoprávnený prospech spočívajúci v umožnení pokračovať v nepovolenej stavbe zaliatím základových pásov betónom.

Za to jej uložil podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 56 ods. 1, ods. 2, § 36 písm. j) a § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona peňažný trest vo výmere 400 eur, pričom podľa § 57 ods. 3 Trestného

zákona ustanovil pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok.

Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom z 13. septembra 2022, sp. zn. 8To/20/2022 (ďalej tiež „napadnutý rozsudok“), podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku (z podnetu odvolania obvinenej) zrušil prvostupňový rozsudok v celom rozsahu s tým, že podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil obvinenú spod obžaloby Okresného prokurátora v Spišskej Novej Vsi zo 6. mája 2021, č. k. 3 Pv 75/20/8810-33 (ďalej tiež „obžaloba“), pre skutok v nej uvedený (totožný so skutkom prvostupňového rozsudku).

* * *

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej tiež „minister spravodlivosti“) dovolanie (na podnet generálneho prokurátora Slovenskej republiky) písomným podaním zo 17. apríla 2023 (č. l. 421 - 427) z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Namietal, že odvolací súd nevyhodnotil všetky okolnosti prípadu jednotlivo a v ich súhrne, a preto neurobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia. Poukázal na nesprávny záver odvolacieho súdu o obsahu výpovedí svedkov, najmä pokiaľ súd považoval výpoveď svedka T. W. za výpoveď hovoriacu v prospech obvinenej, a výpoveď svedka T. U. za umožňujúcu aj iný záver o priebehu skutku.

K svedkovi T. W. uviedol, že ten potvrdil verziu o tom, že súhlas s dolievaním betónu do základov dala obvinená. Tento svedok okrem iného uviedol, že obvinená mu po návrate zo sporného pozemku povedala, že povolila vylatie betónu, pretože to nie je protizákonné, a že je všetko v poriadku. Ďalej podľa označeného svedka obvinená povedala, že Y. L. má papiere v poriadku, takže môže vylievať betón. Uvedené tomuto svedkovi nemala obvinená povedať na mieste, pretože z pozemku odišiel skôr ako obvinená, ale toto mu povedala až po návrate na obecný úrad. Nie je preto zrejmé, ako mohol odvolací súd vyhodnotiť výpoveď tohto svedka v prospech obvinenej, keď obsah tejto výpovede neprináša iný možný záver o priebehu skutku ako ten, že povolenie na dodatočné vylatie betónu dala obvinená.

K svedkovi T. U. poukazujúc na argumentáciu odvolacieho súdu - podľa ktorej nie je možné bez pochyb konštatovať, že tento svedok komunikoval cez telefón priamo s obvinenou, ktorá mu mala dať ústny súhlas na doliatie betónu - uviedol, že výpoveď uvedeného svedka (s ohľadom na to, že ide o nepriamy dôkaz, pretože svedok nebol prítomný priamo na mieste činu a ani sa s obvinenou nepoznal) je potrebné vykladať v súvislosti s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi a preukázanými skutočnosťami.

Považoval za nenapadnuteľné tvrdenie svedka T. U. o tom, že telefonoval najprv so svedkom T. W. (v podstate so stavbyvedúcom), pričom tento mu mal následne dať k telefónu ženu, o ktorej T. W. tvrdil, že ide o pracovníčku stavebného úradu. Táto mu mala následne dať súhlas na vylatie betónu, pretože by majiteľovi stavby mohla vzniknúť ekonomická škoda. Tieto tvrdenia T. U. zopakoval vo všetkých svojich výpovediach (v prípravnom konaní aj v konaní pred súdom). Či pri telefonáte išlo o obvinenú, preukazujú všetky vo veci vykonané výpovede svedkov, ktorí zhodne potvrdili, že v danom čase a na danom mieste sa nenachádzala žiadna iná žena, ktorá by mohla telefonát vykonať. V čase uvedeného telefonátu sa na mieste mali podľa výpovedí svedkov nachádzať príslušníci policajného zboru Mgr. L. V. a T. Z., svedok T. W. a obvinená Mgr. H. T..

Odvolací súd podľa jeho názoru správne uviedol, že obvinenú priamo usvedčovali svedkovia Mgr. L. V. a T. Z.. Svedok Mgr. L. V. popísal priebeh deja od ich príchodu na miesto, pričom priam pri vylievaní betónu do základov našli pána vodiča domiešavača. Ako riaditeľ Obvodného oddelenia Policajného zboru vydal podriadenému kolegovi T. Z. pokyn, aby stotožnil vodiča, odfotil vozidlo, a aby mu zakázal vylievať betón, resp. aby to auto poslal preč, pretože mali vedomosť, že ide o nelegálnu stavbu v chránenom pásme. Medzitým telefonoval T. W. (starostovi obce), aby čím skôr prišiel na miesto činu a

ak je to možné, aby vzal so sebou aj Mgr. H. T.. V krátkej dobe (približne 5 až 8 minút) starosta prišiel aj s obvinenou, pričom v tom čase už domiešavač bol preč alebo vychádzal na hlavnú cestu. T. Z. zatiaľ reguloval dopravu, pretože tam bolo dosť blata a auto sa zle vychádzalo. Medzitým prišiel druhý domiešavač, tak dal Mgr. L. V. pokyn T. Z., aby ho nevpustil. Keď prišla obvinená spolu so starostom, tak im vysvetlil svoj postup, pričom obvinená ho zastavila s tým, že jej vstupuje do kompetencie štátneho dozoru, na čo zareagoval v tom zmysle, že keďže nie je znály problematiky stavebného zákona, tak jej nebude do ničoho vstupovať a vysvetlil jej, že jediné čo urobil bolo to, že zakázal vylievať betón. Obvinená si následne niečo písala do svojich protokolov a v podstate aj ona zakázala T. W. pokračovať v stavbe, pričom určila nejaký termín na miestne konanie. T. W. bol drzý aj k nej a povedal, že „ten barák postaví aj keby mal platiť nevie aké pokuty“. Na záver obvinená povedala niečo také, že „ak existuje nejaká momentálna väčšia škoda, ktorú si ona nemôže zobrať na svoju zodpovednosť, aby ju niekto žaloval, takže existuje v zmysle stavebného konania nejaký paragraf, ktorý hovorí o nejakej momentálnej hrozacej škode, a že ona tomu predíde v tom zmysle, že dovoľí vyliť ten betón, ale nič viac nedovoľí, ale momentálne že dovoľí dokončiť vylievanie betónu“. On na to reagoval, že je to jej kompetencia a je to jej právo. Následne mu umožnila napísať do protokolu jeho vyjadrenie. T. W. mal radosť, niekam telefonoval a za chvíľu sa prvý domiešavač vrátil, pričom ešte počas jeho a kolegovkej prítomnosti tam vylieval betón. Pri debate ohľadom klauzuly bol on, obvinená a T. W..

O priebehu deja vypovedal rovnako aj svedok T. Z., ktorý uviedol, že s obvinenou komunikoval Mgr. L. V.. Celú ich komunikáciu nepočul, iba komunikáciu ohľadom toho, či bude betón vylievajú do základov, kde obvinená uviedla, že môže vzniknúť ekonomická škoda, tak ten betón sa tam vyleje. Rovnako uviedol, že tam boli prítomní Mgr. L. V., obvinená a T. W..

Poukázal na to, že svedkovia Mgr. L. V. a T. Z. neboli nikým spochybnení, ani ich výpovede vyvrátené, pričom aj odvolací súd uvádza, že priamo usvedčujú obvinenú. Nie je však zrejmé, ako sa s týmito výpoveďami vysporiadal odvolací súd. Títo svedkovia potvrdili, že sa na mieste nachádzali v čase, keď svedok T. W. telefonoval T. U., aby sa domiešavače vrátili späť. Prítomnosť svedka T. W. a obvinenej na mieste v danom čase považoval za nevyvrátiteľnú. Za irelevantnú skutočnosť označil prítomnosť vlastníka pozemku Y. L., pretože telefonát, resp. povolenie na návrat domiešavačov dala ústne do telefónu svedkovi T. U. žena. Prítomnosť iných osôb, v podobe zástupcov občianskeho združenia, pamiatkarov a verejnosti na pozemku, považoval za taktiež irelevantnú, pretože v danom smere by išlo o osoby, ktoré mali záujem stavbu ukončiť, t. j. určite by nespôľupracovali s T. W.. Na základe uvedeného vyvodil, že na mieste sa v danom čase nachádzala iba obvinená, ktorá mohla predmetný súhlas svedkovi T. U. do telefónu udeliť.

Ďalej poukázal na skutočnosť, že svedkovi T. U. bol ako dôvod pre udelenie súhlasu na vylatie betónu uvedený práve dôvod vzniku nožnej ekonomickej škody stavebníkovi, ktorý podľa výpovedí svedkov uvádzala jedine obvinená. Uvedené potvrdil aj svedok T. H. (vodič jedného z domiešavačov), ktorému tento dôvod T. U. uviedol po tom, ako mu dal pokyn na návrat na stavenisko a na vylatie betónu.

Priebeh deja ako je ustálený v skutkovej vete, a ako ho popisujú vo svojich výpovediach svedkovia Mgr. L. V. a T. Z., je podporený aj výpoveďami nepriamych svedkov T. W., T. U. a T. H..

Na druhej strane stojí len výpoveď obvinenej a svedka T. W., ktorý vo svojej výpovedi neuviedol ku skutku žiadne relevantné informácie, spontánne vo svojich výpovediach priebeh skutku nepopisoval a odpovedal vždy len na otázky vyšetrovateľa, resp. pred súdom odpovedal len na otázky prokurátora. K samotnému skutku ohľadom povolenia dolievania betónu sa nikdy vyjadriť nevedel a často opakoval frázu, že si na to už nepamätá. Postavenie tohto svedka ako svedka hovoriaceho v prospech alebo v neprospech obvinenej je podľa jeho názoru otázne, pretože z jeho výpovedí nie je možné zistiť žiadne podstatné okolnosti priebehu deja.

Vo výpovedi obvinenej vzhľadom rozpory, a to nielen s ostatnými výpoveďami svedkov, ale aj s listinným dôkazom, t. j. so záznamom o vykonaní štátneho stavebného dohľadu z 11. novembra 2019, ktorý obvinená sama spísala. V zázname, tak ako to potvrdila aj obvinená, bolo na žiadosť príslušníka

policajného zboru (svedka Mgr. L. V.) dopísané, že domiešavače boli poslané preč a asi po 40 minútach sa vrátili naspäť a pokračovali v dolievaní. S danou informáciou jednoznačne obvinená súhlasila (inak by ju do záznamu nevypsala), pričom toto je v rozpore s jej vyjadrením pred súdom. Vo svojej výpovedi viackrát zdôraznila, že ona povolenie na doliatie betónu nedala, a že nebola prítomná pri tom, ako sa betón do základov dolieval. Rovnako uvádzala, že za jej prítomnosti tam domiešavače neboli. Potom však vyvstáva otázka, ako mohla obvinená na jednej strane do označeného záznamu napísať informáciu, že sa domiešavače na miesto vrátili a vyliali betón, keď na druhej strane toto podľa jej tvrdení nevidela.

K dôvodu hrozby vzniku ekonomickej škody, pre ktorú mal byť betón vyliaty, a ktorý uvádzajú v podstate všetky svedecké výpovede, podotkol, že nie je zrejmé o akú klauzulu, ktorú má obsahovať zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej tiež len „stavebný zákon“), vôbec išlo. Obvinenej muselo byť v danom smere zrejmé, že nárok na náhradu škody voči konaniu a rozhodnutiu stavebného úradu je primárne možný len v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia, resp. v dôsledku vzniku škody nečinnosťou stavebného úradu (v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov).

Bolo spoľahlivo na podklade vykonaného dokazovania preukázané, že predmetný dôvod uviedla práve obvinená, pričom tento dôvod nemá ani oporu v stavebnom zákone, čo svedčí o úmyselnom postupe v jej konaní.

Skutočnosť, že tento dôvod mohla uviesť len obvinená, je podľa jeho názoru podporená aj tým, že na mieste v podstate okrem svedka T. W. nebol nikto, kto by mal záujem na pokračovaní v stavebných prácach. Tento svedok, ako uvádzal on sám vo svojich výpovediach, nielenže nemá ani základné znalosti o stavebnom konaní a stavebnom zákone, ale nemá ani vyštudovaný žiadny odbor v oblasti stavebníctva. Sám označený svedok uvádza, že svoje znalosti ohľadom stavania základov nadobudol len praxou na stavbách, a tiež nemohol vykonávať ani stavebný dozor, pretože na to nemal znalosti. Tento svedok sa vôbec nezaujímal ani o to, či vlastník pozemku má stavebné povolenie, a v podstate ani nevedel aké dokumenty by mal k stavbe mať. Navyše ani v rámci svojich strohých vyjadrení vo výpovediach neuviedol, že by nevyliatím betónu mohla nejaká škoda vzniknúť.

Považoval preto za nelogické, že by T. W. pri svojich znalostiach bol schopný uviesť „vznik ekonomickej škody“ ako dôvod pre pokračovanie vo vylievaní betónu, resp. nejakej inej osobe tento dôvod prezentovať, aby ho uviedla do telefónu T. U.. Navyše nikto z vypočutých svedkov ani len náznakom neuvádzal, že pokyn, resp. povolenie na vyliatie betónu z akéhokoľvek dôvodu dal práve T. W.. Tento celkom zrejme konal len na základe tvrdení niekoho iného, a to práve obvinenej, pretože v danom čase sa na stavbe nenachádzal nikto, kto by mal záujem na dokončení stavby.

Tieto súvislosti preto podľa jeho názoru nesúhlasia s konštatovaním odvolacieho súdu o tom, že nie je možné stotožniť osobu, ktorá dala v telefóne súhlas na vyliatie betónu T. U.. Zároveň dodal, že žiaden zo svedkov nemal motív k tomu, aby zo žalovaného konania usvedčoval obvinenú, resp. takýto motív nebol z vykonaného dokazovania zistený, pričom k svedkom T. H. a T. U. osobitne poukázal na to, že tí navyše obvinenú ani vôbec nepoznali.

Ďalej poukázal na to, že postup obvinenej v rámci stavebného konania pri spornej stavbe, resp. minimálne výkon štátneho stavebného dohľadu, neprebíhal štandardne. Konanie stavebného úradu začalo podľa zabezpečených listín už 27. septembra 2019, kedy majiteľ pozemku Y. L. podal návrh na vydanie územného rozhodnutia. Následne obec Z., zastúpená obvinenou, oznámila začatie územného konania a nariadila ústne pojednávanie na 12. novembra 2019. Minimálne už v danom čase obvinená si musela byť vedomá toho, že predmetná žiadosť sa týka pozemku, ktorý sa podľa listu vlastníctva nachádzal v ochrannom pásme kultúrnej pamiatky, konkrétne U. V. a kostola sv. J. v Z., ktoré sú pamiatkami UNESCO. Podľa vyjadrenia starostu obce Z. (č. l. 76) už 23. októbra 2019 začali na predmetnej parcele prebiehať výkopové práce, ktoré mali pokračovať až do 6. novembra 2019. Podľa starostu obvinená prechádzala v dňoch 28. a 29. októbra 2019 okolo pozemku a sama mala potvrdiť, že na pozemku sa vykonávajú práce. Dňa 28. októbra 2019 bol priamo na obecnom úrade spísaný záznam

pracovníčkou Krajského pamiatkového úradu o výsledku štátneho pamiatkového dohľadu na predmetnom pozemku, ktorý prevzala obvinená ako pracovník stavebného úradu. Súčasťou tohto záznamu bolo aj vyjadrenie, že 28. októbra 2019 bude zároveň na pozemku vykonaný štátny stavebný dohľad, pretože podľa zistení Krajského pamiatkového úradu na pozemku sa 25. októbra 2019 vykonávali výkopové práce.

Považoval za zrejmé, že obvinená si bola vedomá toho, že predmetný pozemok je zapísaný v zozname svetového kultúrneho dedičstva UNESCO, v ochrannom pásme Národnej kultúrnej pamiatky, kde je vykonávanie stavebných prác zakázané. Navyše podľa vyjadrenia Krajského pamiatkového úradu Košice zo 4. novembra 2019 sa na danom území vyskytujú chránené biotopy a každým zásahom do uvedeného územia môže dôjsť k nenávratnému poškodeniu životného prostredia.

Obvinená napriek všetkým týmto upozorneniam nevykonala štátny stavebný dohľad nad sporným pozemkom skôr, pričom o prácach na pozemku musela vedieť, pretože okolo neho denne prechádzala do práce a 28. októbra 2019 jej to bolo oznámené aj Krajským pamiatkovým úradom Košice. Považoval za zarážajúce, že v tento deň obvinená uviedla do záznamu Krajského pamiatkového úradu Košice, že na pozemku v daný deň vykoná štátny stavebný dohľad, čo však nespravila a neuskutočnila až do 11. novembra 2019.

Obvinená si musela byť vedomá, že každý ďalší zásah v podobe vykonania prác na stavbe bude mať dôsledok na existenciu biotopov, a bude mať za následok vznik ďalšej nezvratiteľnej škody na životnom prostredí a chránenom území. Považoval za sporné, prečo obvinená nezakročila v danom prípade už skôr, pretože zo svojej pozície mala povinnosť zasiahnuť voči takémuto postupu. Argumentácia o tom, že v danom čase malo byť zlé počasie a preto nemohla dohľad vykonať, je podľa jeho názoru nelogickým tvrdením, pretože ak by boli až také nepriaznivé podmienky na jeho vykonanie, určite by sa na pozemku nevykonávali ani stavebné práce.

V týchto súvislostiach ďalej uviedol, že obvinená vedela nielen o chránenom území, na ktorom sa pozemok nachádza, ale vedela taktiež o tom, že majiteľ pozemku nemal na stavbu stavebné povolenie a teda vykonával činnosť nezákonne, no napriek tomu voči danej stavbe nezakročila z úradnej povinnosti už skôr, ale navyše dala nezákonne súhlas na pokračovanie v ďalších stavebných prácach v podobe doliatia betónu do základov stavby.

Považoval preto jej konanie ako naplňujúce úmyselné zavinenie a subjektívnu stránku, ktorú odvolací súd považoval za nepreukázanú. Na druhej strane sa však stotožnil s argumentáciou odvolacieho súdu o nepreukázaní motívu konania obvinenej. V trestnom konaní však bolo spoľahlivo, a bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že k spáchaniu žalovaného trestného činu došlo a tento spáchala obvinená Mgr. H. T., ktorá konala v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech.

Podotkol, že samotný verejný záujem vo forme ochrany kultúrnej pamiatky a životného prostredia v danej lokalite je určite nadriadený nad záujmom spočívajúcim v spôsobení škody súkromnej osobe (navyše vo výške približne 600 eur), resp. nad súkromným záujmom v podobe vykonania stavby.

Záverom uviedol, že odvolací súd v danej veci dospel v rozpore s § 2 ods. 12 Trestného poriadku k nesprávnemu záveru, že skutok nespáchala obvinená.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 12, § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 a § 285 písm. c) Trestného poriadku, v prospech obvinenej, zrušil napadnutý rozsudok, ako aj ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku odvolaciemu súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

* * *

K dovolaniu sa písomne vyjadrila obvinená prostredníctvom obhajcu v podaní, ktoré bolo doručené súdu I. stupňa 29. mája 2023.

Stotožnila sa s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý podrobne preskúmal celú dôkaznú situáciu a dôkazy hodnotil jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti, pričom správne vyhodnotil dôkazný stav, keď za veľmi dôležité považoval jej ústny pokyn na zastavenie stavebných prác a správne vyhodnotil aj zakázanie ďalšieho betónovania.

Uviedla, že zástupca stavebníka (T. W.) svojvoľne dolial betón do pripravených rýh v zemi, aby dokončil základové pásy, čo je možné spoľahlivo zistiť z jeho vyjadrenia: „Ten barák postaví aj keby mal platiť neviem aké pokuty“. Uvedené potvrdil aj svedok Mgr. L. V..

Tvrdenia o tom, že sa mala vyjadriť o ekonomickej škode nie sú interpretované správne, pretože k ekonomickej škode môže dôjsť, keď dodatočné finančné náklady vzniknú potrebou vybagrovania nelegálnych základov nelegálnej stavby.

Odvolací súd spoľahlivo zistil a potvrdil, že všetky stavebné práce na mieste ústne zakázala. Uviedla, že tvrdenia o dodatočnom povolení akýchkoľvek stavebných prác sa nezakladajú na pravde a dovolanie obsahuje viaceré domnienky o jej vine, pričom sa v ňom výslovne uvádza, že sama zakázala T. W. pokračovať v stavbe.

Skutočnosť, že zakázala pokračovať v stavbe bola známa aj odvolaciemu súdu, ktorý mal za preukázanej absencie jej úmyslu konať v prospech kohokoľvek tak, aby mu mala byť zabezpečená nenáležitá majetková výhoda.

Bolo v súlade so zákonom a s ochranou verejného záujmu, keď následne určila termín na miestne konanie, aby bolo každému známe, že v oblasti výstavby je dôležité dodržať platné právne predpisy a platné postupy. Nepochopenie jej jednoznačného zákazu vylievať betón T. W. a jeho následné konanie, jej nemôže byť kladené za vinu alebo pripisované na jej neprospech.

Tvrdenia o dodatočnom povolení označila za nezmysel, pričom zdôraznila, že telefonický pokyn mal dostať svedok, ktorý sa s ňou nikdy nestretol a ani ju nepozná. Poukázala na to, že T. U., ktorý mohol konať sám alebo v spolupráci s T. W. (resp. na jeho pokyn), svojvoľným splnením úlohy zabetónovať základy nepovolennej stavby mohol získať obchodný úspech (ako majiteľ dodávateľskej spoločnosti) a T. W. zaliatím základov budovy betónom, mohol pre svojho splnomocniteľa (stavebníka) zabezpečiť nenáležitý majetkový úspech v podobe hotových základov stavby. Podľa jej názoru tvrdenia dovolateľa, že došlo k spáchaniu trestného činu je potrebné zamerať na toho, kto sa pokúsil nelegálne zhotoviť stavbu napriek jej zákazu.

Prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona jednoznačne vyžaduje jej úmysel (ako domnelého páchatela) v podobe, že mala nezákonne dať súhlas na pokračovanie stavebných prác, čo však nie je pravda a nepotvrdil to ani žiadny zo svedkov prítomných na mieste.

Súhlasí s dovolateľom v absencii jej motívu konať v prospech tretej osoby, pričom podotkla, že nelegálnou výstavbou bol inou osobou spáchaný iný trestný čin.

Tvrdenia dovolateľa spochybňujúce napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nedávajú racionálny základ pre záver, že by spáchala žalovaný trestný čin. Keďže v dokazovaní a produkovani dôkazov proti jej osobe sú vážne nezrovnalosti, posúdil podľa jej názoru odvolací súd predmetnú trestnú vec správne.

Navrhla preto, aby dovolací súd zamietol dovolanie ministra spravodlivosti.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku) na podnet oprávnenej osoby (§ 369 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), na súde na to určenom (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), a spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku).

Najvyšší súd pripomína, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je ako dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytykaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (R 120/2012 - I.). Podstatná je teda vecná argumentácia, vytykané chyby, a nie správnosť ich subsumpcie pod konkrétny dovolací dôvod.

Poznamenáva tiež, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

* * *

Dovolací súd posudzujúc dovolanie v uvedených intenciách konštatuje, že minister spravodlivosti v ňom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Z citovaného ustanovenia vyplývajú ministromi spravodlivosti dve možnosti pochybení, ktoré je oprávnený v rámci predmetného dovolacieho dôvodu namietat, a to, že na podklade dôkazov vykonaných súdmi v pôvodnom konaní nebol dostatočne zistený skutkový stav, alebo boli závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu.

V posudzovanej trestnej veci minister spravodlivosti vo svojom dovolaní uplatnil prvú z uvedených alternatív, t. j. že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vychádza zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený.

Z odôvodnenia dovolania vyplýva, že minister spravodlivosti namietal, že napriek vykonanému dokazovaniu dospel odvolací súd k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a v súvislosti s tým potom dospel k nesprávnemu záveru, že skutok nespáchala obvinená.

Podľa § 2 ods. 10 vety prvej Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané

zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V súvislosti s námietkami vznesenými ministrom spravodlivosti dovolací súd konštatuje, že jednou zo zásad dokazovania je zásada voľného hodnotenia dôkazov, keď po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Trestný poriadok pritom neurčuje (ani nemôže určiť) konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo postupovať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania, alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Všeobecné pravidlo určujúce rozsah dokazovania je upravené v § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Z hľadiska hodnotenia dôkazov je rozhodujúcim pravidlom zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. V tomto prípade dovolanie slúži na revíziu a nápravu skutkových zistení a preskúmavanie vykonaného dokazovania, ktoré môže spočívať v posudzovaní spôsobu hodnotenia dôkazov a záverov, ktoré z dokazovania súdy vyvodili, a ktoré sú podkladom na zistenie skutkového stavu.

V prípade, ak súd vyhodnotí niektorý dôkaz, či dôkazy inak než podľa predstáv niektorej zo strán, nezakladá táto skutočnosť bez ďalšieho dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Okrem naplnenia tohto dôvodu dovolania sa na jeho použitie vyžaduje, aby zistené porušenie zákona zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (§ 371 ods. 5 Trestného poriadku).

Pochybenie súdu pozostávajúce z nesprávne zisteného skutkového stavu môže mať svoj základ aj v nesprávnom hodnotení dôkazov, ktoré nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Možno tak namietat' proti spôsobu hodnotenia dôkazov súdmi v pôvodnom konaní. Dovolací súd je v takom prípade oprávnený vytknúť súdom nižšej inštancie nelogickosť, nejasnosť, neúplnosť, neexistenciu alebo vnútornú rozpornosť ich úvah pri hodnotení dôkazov, a to aj vo vzťahu k otázke viny, nie je však oprávnený autoritatívne prikázať súdu nižšej inštancie ako v otázke viny rozhodnúť. Ide teda o nedostatky odôvodnenia rozhodnutia v časti úvah hodnotenia dôkazov, ktoré nezodpovedajú § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

Podstatou dovolacích námietok proti spôsobu hodnotenia dôkazov súdov však nemôžu byť námietky, ktoré sú svojou povahou len presadzovaním vlastného hodnotenia dôkazov dovolateľa spôsobom odlišným od ich hodnotenia súdmi, založenom na vlastnom vnútornom presvedčení, že hodnotenie dôkazov súdmi je nesprávne, a to napriek tomu, že spôsob hodnotenia dôkazov obsiahnutý v odôvodnení rozhodnutia netrpí vyššie uvedenými zásadnými nedostatkami.

Dovolací súd v tomto kontexte dáva do pozornosti rozhodnutie (R) zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 45/2017:

„IV. Ak minister spravodlivosti využije svoje oprávnenie podať dovolanie podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku pre nesprávne zistenie skutkového stavu v podstatných bodoch na základe vykonaných dôkazov, musí v dovolaní konkretizovať nesprávnosť úvah, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení dotknutých dôkazov (§ 168 ods. 1 Trestného poriadku), nakoľko len taká chyba môže byť v uvedenej situácii podkladom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom. Ak sa dovolateľ obmedzí na výpočet vykonaných dôkazov alebo uvedie len ich vlastné hodnotenie, dovolanie je zrejme nedôvodné (§ 382 písm. c/ Trestného poriadku).“

Už vyššie citované zákonné ustanovenia interpretujú zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá je základným a nevyhnutným predpokladom riadneho zistenia skutkového stavu veci. Voľné hodnotenie dôkazov predstavuje také posudzovanie získaných a vykonaných dôkazov, ktoré nie je zákonom presne ohraničené a aplikuje sa vo všetkých štádiách trestného konania. Skutočnosti, ktorými súd odôvodňuje svoj rozsudok, sa musia opierať o dôkazy, ktoré sám vykonal a musia z nich logicky explicitne vyplývať. Záver súdu o tom, či určitú skutočnosť vzal za pravdivú a dokázanú, alebo nepravdivú, sa musí zakladať na dôkladnom posúdení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne. Výsledkom

uvedeného procesu je zistenie skutkového základu pre rozhodnutie.

Vychádzajúc z týchto všeobecných východísk na posudzovanú trestnú vec, dovolací súd konštatuje, že dovolateľ sa domáha len iného spôsobu hodnotenia dôkazov, než ktoré vykonal odvolací súd v pôvodnom konaní v otázke či bolo/nebolo dokázané, že skutok spáchala obvinená [§ 285 písm. c) Trestného poriadku].

Z dovolania je zrejmé, že dovolacie námietky nesmerujú proti „neúplne“ ale proti „nesprávne“ zistenému skutkovému stavu, ktorý odvolací súd ustálil, a ku ktorému dospel nesprávnym vyhodnotením dôkazov týkajúcich sa otázky, či skutok spáchala obvinená.

Dovolateľ v dovolaní nenavrhol akýkoľvek dôkaz, ktorý mal byť podľa jeho názoru v pôvodnom konaní vykonaný, avšak nesprávnym postupom súdov vykonaný nebol (napr. bezdôvodným odmietnutím jeho vykonania).

Vo svojej podstate namietal len nelogickosť úvah, ktorými sa odvolací súd spravoval, a ktoré sú obsiahnuté v odôvodnení jeho rozsudku.

Čo sa týka zákonnej požiadavky uvedenej v § 371 ods. 5 Trestného poriadku, tá je nepochybne splnená, keďže sa minister spravodlivosti dovoľáva odlišného hodnotiaceho záveru v otázke viny obvinenej, konkrétne v prospech záveru o existencii jej viny naproti oslobodzujúcemu verdiktu odvolacieho súdu obvinenej, čo by nepochybne (v prípade vyhovievania dovolaniu podanému v jej neprospech) ovplyvnilo jej postavenie v tomto trestnom konaní.

Dovolací súd tak pristúpil k posúdeniu dôkazného stavu v trestnej veci, pričom dospel k záveru, že z vykonaných dôkazov vyplýva skutkový stav, ktorý nenaplnia zákonné znaky ani trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa ani žiadneho iného trestného činu, ktorého by sa obvinená žalovaným konaním potenciálne mohla dopustiť.

Podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, (a) vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, (b) prekročí svoju právomoc, alebo (c) nesplní povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci alebo z rozhodnutia súdu, potrestá sa odňatím slobody na dva roky až päť rokov.

Podľa § 102 ods. 5 písm. a) stavebného zákona orgán štátneho stavebného dohľadu, ak zistí nepovolenú stavbu, oznámi to stavebnému úradu; ak ide o rozostavanú stavbu, bezodkladne vyzve stavebníka, aby zastavil práce na stavbe.

Podľa v obžalobe ustáleného skutku, s ktorým sa stotožnil aj súd I. stupňa v odsudzujúcom rozsudku, je v podstatnom vyjadrená protiprávnosť konania obvinenej v tom, že „[...] v rozpore s § 102 ods. 5 písm. a) stavebného zákona povolila T. W. doliať do základných pásov nepovolenej stavby najmenej 11 m³ betónu v hodnote 580,80 eur, čím stavebníkovi Y. L. umožnila získať neoprávnený prospech spočívajúci v umožnení pokračovať v nepovolenej stavbe zaliatím základových pásov betónom“.

Inak vyjadrené, obvinenej sa vo svojej podstate kladie za vinu, že ako orgán štátneho stavebného dohľadu v rozpore so zákonnou povinnosťou vyzvať stavebníka nepovolenej rozostavanej stavby, aby zastavil práce na stavbe, povolila stavebníkovi doliať do základových pásov betón, čím Y. L. umožnila získať neoprávnený prospech, ktorý mal spočívať v umožnení mu týmto pokračovať v nepovolenej stavbe.

K úvahe v akom konkrétnom konaní (v akom konkrétnom pokračovaní v stavbe) mu vlastne mala umožniť pokračovať, s ohľadom na vykonané dokazovanie nemožno dospieť k inému záveru než tomu, že šlo o umožnenie mu doliať betón (11 m³), pretože nad rámec tohto aktu ďalšia stavebná činnosť stavebníka dokazovaním zistená nebola.

Dovolateľ zameral ťažisko svojej dovolacej argumentácie vo vzťahu k otázke, či dokazovaním bolo (alebo nebolo) preukázané, že obvinená v inkriminovanom čase dala ústny súhlas stavebníkovi (konkrétne fyzicky na mieste prítomnej osobe, ktorá tu pre stavebníka vykonávala stavebnú činnosť) na doliatie betónu do základových pásov. Práve od tohto súhlasu sa odvíja už hypotéza obžaloby (aj dovolateľa) o vykonávaní právomoci obvinenou v rozpore so stavebným zákonom (s jeho skutkovo ustáleným ustanovením), v zmysle ktorého taký súhlas nemala vo svojom postavení (orgán štátneho stavebného dohľadu) udeliť.

Je zrejmé, že táto argumentácia nadväzuje (resp. reaguje) na argumentáciu odvolacieho súdu, ktorý práve svojím dôkazne hodnotiacim záverom, že nebolo preukázané, že by obvinená takýto súhlas (na vylatie betónu/pokračovanie stavebných prác) udelila.

S argumentáciou dovolateľa k tejto otázke (poskytnutia/neposkytnutia súhlasu) síce možno súhlasiť v tom zmysle, že napriek dôkaznej spleti bolo dokázané (na argumentačnom podklade dovolania), že skutočne obvinená takýto súhlas v predmetnom telefonáte s posádkou vozidla skutočne udelila, čo viedlo k návratu posádky vozidla s betónom na miesto stavebnej činnosti a napokon k zaliatiu základových pásov betónom. V tomto smere argumentáciu odvolacieho súdu o tom, že to dokázané nebolo, a preto aplikoval k tejto skutkovej okolnosti zásadu in dubio pro reo, aj dovolací súd (rovnako ako dovolateľ) hodnotí ako nepresvedčivú a vo výsledku ako nesprávnu.

Z dokazovania je zrejmé, že obvinená si situačne nebola istá tým, ako správne zareagovať na vzniknutú situáciu v otázke ako vo svojej pozícii rozhodnúť a možno dôvodne usudzovať (bez ohľadu na jej obranu, ktorá bola iná), že sa v podstate zľakla vlastnej zodpovednosti za eventuálnu škodu, ktorá by jej rozhodnutím zakázať usadiť betón mohla stavebníkovi vzniknúť, a tak z toho dôvodu posádke vozidla s betónom umožnila návrat s vozidlom a vylatie tohto betónu.

Súčasne však dovolací súd zistil, že pri posudzovaní eventuálnej trestnej zodpovednosti obvinenej v súvislosti s takýmto jej súhlasom, už orgány činné v trestnom konaní a napokon ani súd I. stupňa, a vo svojej podstate ani odvolací súd - pokiaľ ide o jeho argumentáciu a dôvod jej oslobodenia spod obžaloby (hoci obvinenú vo výsledku spod obžaloby správne oslobodil) - problematiku z pohľadu právneho posúdenia skutkového stavu neuchopili správnym spôsobom, pokiaľ v takomto konaní obvinenej videli naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa.

Samotný fakt pochybenia obvinenej, ktorá nepochybne bola v postavení verejného činiteľa konajúceho v rozpore so stavebným zákonom (v dotknutom ustanovení stavebného zákona), z nej totiž ešte bez ďalšieho nerobí páchatel'a označeného trestného činu.

Okrem uvedených znakov (špeciálny subjekt - verejný činiteľ, objektívna stránka - vykonávanie právomoci spôsobom odporujúcim zákonu) totiž zneužitie právomoci verejného činiteľa vyžaduje naplnenie aj ďalšieho znaku - subjektívnej stránky (úmyselného zavinenia) vyjadrenej v skutkovej podstate tohto trestného činu tým spôsobom, že musí ísť o úmysel spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech.

Žiadnym dôkazom pritom nebolo preukázané, že by obvinená hoci ako verejný činiteľ svoje (hoci zákonu odporujúce) rozhodnutie urobila s takto kvalifikovaným úmyslom.

Vo svojej podstate ide o vyjadrenie motívu ako súčasti úmyslu - v intenciách posudzovanej skutkovej situácie (v alternatívne úvah právneho posúdenia konania obvinenej) - v zjednodušenom vyjadrení v tom zmysle, že páchatel' (ako verejný činiteľ) v rámci výkonu svojej právomoci porušuje vedome (chcane v zmysle vôľovej zložky alebo v uzročení) zákon práve preto, aby tým spôsobil inému škodu alebo zadovážil sebe alebo inému neoprávnený prospech.

Pozoruhodné je, odvolací súd si túto otázku sám zodpovedal (a správne) tým spôsobom, že takýto motív u obvinenej nebol preukázaný, pričom dokonca sám dovolateľ s odvolacím súdom v tomto jeho

závere súhlasil.

Absencia úmyslu spôsobiť inému škodu, alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, pritom predstavuje absenciu jedného z obligatórnych znakov posudzovaného trestného činu.

Zistenie jeho absencie tak malo odvolací súd viesť k záveru, že žalovaný skutok nie je trestným činom a obvinenú tak mal oslobodiť nie z dôvodu podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku ale z dôvodu podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, t. j. že skutok nie je trestným činom.

Vyššie uvedený záver zodpovedá aj judikovanému rozhodnutiu (R) zverejnenému v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 39/2001-I., podľa záveru ktorého:

„Na naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona [pozn. : aktuálne podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona] nepostačuje zistenie, že špeciálny subjekt - verejný činiteľ vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, ale zároveň sa vyžaduje, aby tak verejný činiteľ konal v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Uvedený motív ako zložka subjektívnej stránky konania páchatelia, ktorý iniciuje jeho konanie, musí byť preukázaný“.

Absencia predmetného úmyslu zo strany obvinenej pritom vyplýva už z rozporuplnosti jej konania na inkriminovanom mieste, keď v rozpore so svojím prvotným ústnym zákazom pokračovať v stavebnej činnosti, ktorý vyslovila, keď už domiešavače boli poslané preč, dala následne pokyn na ich návrat.

Z dokazovania je zrejmé, že motívom zmeny svojho pôvodného rozhodnutia nebolo komukoľvek spôsobiť škodu alebo zadovážiť komukoľvek akýkoľvek prospech, ale obava z možných dôsledkov svojho rozhodnutia, zo zodpovednosti za prípadnú škodu, ktorú by mohla spôsobiť stavebníkovi, kde možno hypoteticky uvažovať o škode v súvislosti so stavebníkom zabezpečeného betónu, ktorý ak by nebol použitý na účel, pre ktorý už fyzicky bol na miesto dovezený, mohol by byť v dôsledku jej zákazu znehodnotený. Nie je pritom z pohľadu posúdenia trestnej zodpovednosti obvinenej podstatné, že takého vyhodnotenie situácie z jej strany nebolo ani racionálne ani zákonné, ale podstatným je, že jej rozhodnutie nebolo vedené zákonom predpokladaným motívom - ako zložkou subjektívnej stránky trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa.

V nadväznosti na uvedené potom z vykonaného dokazovania nevyplynulo, že by týmto jej nesprávnym rozhodnutím inému spôsobila škodu ani to, že by sama z takého rozhodnutia mala neoprávnený prospech.

Pokiaľ obžalobná konštrukcia vychádzala z toho, že konaním obvinenej mal byť zadovážený neoprávnený prospech stavebníkovi Y. L. (už odhliadnuc od absencie preukázania jej úmyslu mu takýto prospech zadovážiť), je skôr imaginárna predstava v otázke, aký prospech jej rozhodnutím stavebník reálne získal, pretože jediným dôsledkom jej nesprávneho rozhodnutia bolo, že mu umožnila vyliat' 11m³ betónu do základových pásov. Stavebníkom získaný prospech tak zrejme mal spočívať v tom, že mu rozhodnutím obvinenej malo byť nezákonne umožnené pokračovať v nepovolenej stavbe (zaliatím základových pásov betónom).

Už odhliadnuc od toho, že tento úkon (akt vylatia betónu) zrejme nebol konečným cieľom stavebníka a dokazovaným žiadne iné ohrozenie alebo poškodenie zákonom chráneného záujmu dokázané nebolo (kde treba zdôrazniť, že podstata žalovaného skutku nebola založená na tvrdení o poškodení alebo ohrození životného prostredia ani kultúrnej pamiatky), tak naopak dokazovaním bolo preukázané, že stavebný úrad - obec Z. rozhodnutím z 18. novembra 2019, č. XXX/XXXX/ZSP-Má (teda už týždeň po inkriminovanom skutku) rozhodol (a na tomto rozhodovacom procese sa zúčastnila aj obvinená) o zákaze pre stavebníka pokračovať v ďalších stavebných prácach. Pokiaľ teda aj stavebníkovi bolo v rozpore so zákonom umožnené vyliat' do základových pásov betón, a následne bez zistenia jeho ďalšej stavebnej činnosti mu bolo administratívne zakázané pokračovať vo výstavbe, takto reálne zistený stav

nepredstavuje akýkoľvek neoprávnený prospech, ktorý by vo výsledku stavebník v príčinnej súvislosti s (hoci) nesprávnym rozhodnutím obvinenej získal.

V zmysle uvedeného dovolací súd konštatuje, že v posudzovanom trestnom konaní nebol preukázaný úmysel obvinenej zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, pričom nebolo argumentačne ani dôkazne podporené, v čom by mal tento neoprávnený prospech spočívať.

V súhrne vyššie uvedeného tak dovolací súd konštatuje, že hoci dovolateľ správne poukázal na nesprávne aspekty v argumentácii odvolacieho súdu, ktorým dovolací súd priznal relevanciu, tak na strane druhej už nebolo možné prisvedčiť tomu jeho záveru, že chybná argumentácia odvolacieho súdu by mala viesť k záveru o vine obvinenej pre žalovaný trestný čin.

Vo výsledku tak dovolací súd na podklade dovolania ministra spravodlivosti podaného v neprospech obvinenej (dovolávajúceho sa odsudzujúceho verdiktu) dospel k záveru o pochybení odvolacieho súdu v tom, že správne mal obvinenú oslobodiť spod obžaloby z dôvodu podľa písmena b) a nie písmena c) ustanovenia § 285 Trestného poriadku [vzhľadom na jeho aplikačnú prednosť pred ustanovením § 285 písm. c) Trestného poriadku]. Dovolací súd tak zistil v skutočnosti porušenie zákona dokonca v neprospech obvinenej, a to v nepoužití preň priaznivejšieho oslobodzujúceho dôvodu. V posudzovanom prípade však neposudzoval dovolanie z tohto dôvodu podané v jej prospech ale naopak, a preto v dôsledku viazanosti dôvodmi dovolania hodnotil výlučne dovolací dôvod a argumentáciu dovolateľa - ministra spravodlivosti a konštatuje, že chybami ministrom spravodlivosti vytýkanými napadnutému rozsudku odvolacieho súdu v posudzovanej veci nebol naplnený ním uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, a preto z dôvodu, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, dovolanie ministra spravodlivosti odmietol.

Toto rozhodnutie prijal senát jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.